

בַּמַּעֲלָה הַהָר

THE HILL WE CLIMB

AMANDA GORMAN | אַמַּנְדָּה גוֹרְמָן

Hebrew Translation: [Rachel Korazim](#)

When day comes we ask ourselves
 where can we find light in this never-ending shade?
 The loss we carry
 a sea we must wade
 We've braved the belly of the beast
 We've learned that quiet isn't always peace
 And the norms and notions
 of what just is
 Isn't always justice
 And yet the dawn is ours
 before we knew it
 Somehow we do it
 Somehow we've weathered and witnessed
 a nation that isn't broken
 but simply unfinished
 We the successors of a country and a time
 Where a skinny Black girl
 descended from slaves and raised by a single mother
 can dream of becoming president
 only to find herself reciting for one
 And yes we are far from polished
 far from pristine
 but that doesn't mean we are
 striving to form a union that is perfect
 We are striving to forge a union with purpose
 To compose a country committed to all cultures,
 colors, characters and
 conditions of man
 And so we lift our gazes not to what stands between us
 but what stands before us

וְכַשְׁיֵגִיעַ הַיּוֹם נִשְׁאֵל
 הֵיכַן הָאוֹר בְּאֵינְסוֹף הַצִּלְלִים?
 נוֹשָׂאִים אֲבָדָן
 חוֹצִים אֶת הַיָּם
 יִלְכְּנוּ לַמַּעֲי חֵית הַפֶּרָא
 לַמַּדְנוּ כִּי שְׁקֵט אֵינוֹ תָּמִיד שְׁלוֹה
 מִסְכָּמוֹת מְשֻׁגָּמִים
 עַל הַקָּיָם
 אֵינָם מְשֻׁפֵּט וְצָדֵק
 וְאֵף עַל פִּי כֵן הַשַּׁחַר בְּיַדֵּינוּ
 עוֹד בְּטֶרֶם יִדְעֵנוּ
 עֲשִׂינוּ
 נִבְרָנוּ הַעֲדָנוּ
 אָמָה לֹא שְׁבוּרָה
 פְּשוּט לֹא נִמְוָרָה
 אָנוּ יוֹרְשֵׁי הָעֵת וְהָאָרֶץ
 בָּם יִלְדָה שְׁחֹרָה וְצִנּוּמָה
 נֶצֶר עֲבָדִים, בֵּת לְאֵם יְחִידָה
 חוֹלְמַת לַהֲיוֹת נְשִׂיאָה
 קוֹרְאֵת שִׁיר לְנִשְׂיָאָה
 רְחוּקִים מִבְּרֵק
 רְחוּקִים מִטָּהָר
 אֵין פְּרוֹשׁ הַדְּבָר שְׁאֵנוּ
 חוֹתְרִים לִיחַד מְשֻׁלָּם
 אָנוּ שׁוֹאֲפִים לִיחַד שֶׁל יַעַד
 לִיצֵר מְדִינָה מְחִיבֵת לְתִרְבוּאוֹת,
 לְצַבְעִים, לְסוּגִים
 וְלְכָל הַמַּצְבִּים שֶׁל בְּנֵי אָנוּשׁ
 אָנוּ נוֹשָׂאִים מִבְּטָנוּ לֹא לְמַפְרִיד בֵּינֵנוּ
 אֲלֵא לְזָה אֲשֶׁר לְנֶגְדַּ עֵינֵינוּ

We close the divide because we know,
to put our future first
we must first put our differences aside
We lay down our arms
so we can reach out our arms
to one another
We seek harm to none and harmony for all
Let the globe, if nothing else, say this is true:
That even as we grieved, we grew
That even as we hurt, we hoped
That even as we tired, we tried
That we'll forever be tied together, victorious
Not because we will never again know defeat
but because we will never again sow division
Scripture tells us to envision
that everyone shall sit under their own vine and fig tree
And no one shall make them afraid
If we're to live up to our own time
Then victory won't lie in the blade
But in all the bridges we've made
That is the promised glade
The hill we climb
If only we dare
It's because being American is more than a pride we inherit
it's the past we step into
and how we repair it
We've seen a force that would shatter our nation
rather than share it
Would destroy our country if it meant delaying democracy
And this effort very nearly succeeded
But while democracy can be periodically delayed
it can never be permanently defeated
In this truth
in this faith we trust
For while we have our eyes on the future
history has its eyes on us
This is the era of just redemption
We feared at its inception
We did not feel prepared to be the heirs
of such a terrifying hour
but within it we found the power
to author a new chapter

חוסמים את המפריד כי אנו יודעים,
להציב את העתיד תחלה
תחלה עלינו לנטש את השונה בינינו
להניח מידינו את כלי נשקנו
כדי להושיט זרועות
אלה לאלה
איננו מאחלים רע לאיש, רק רעות לכל
יאמר העולם, לו רק זאת, אמת דברתם
גם בצערנו צמחנו
ובכאבנו, קוינו
ואפלו כשעיפנו נסינו
לנצח נחבר לאגדה אחת, מנצחים
לא מפני שלעולם לא נדע עוד כשל
רק מפני שלא נרע עוד מחלקת
למדנו בכתובים
וישבנו איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו
ואין מפריד
אם נדע להתעלות למעלת ימינו
הנצחון לא בלהב ישכן
אלא בגשרים אשר בנינו,
זה הנדר לקרחת היער
למעלה ההר
אם רק נעז
להיות אמריקאי - זה יותר מאשר גאווה במורשת
זה העבר אליו אנו נכנסים
ואיך נביא לו תקווה
ראינו כוח השואף לפרק את אמתנו
במקום להתחלק בה
הבוחר בהרס הארץ בעבור דחית הדמוקרטיה
ומאמציו כמעט צלחו
נתן לעתים לדחות דמוקרטיה
אך לא להביסה לצמיתות
בזו האמת
בזו האמונה נתן את אמוננו
שעה שעיינו מביטות פני עתיד
עיני ההסטוריה מביטות בנו
זה זמנה של גאלה צודקת
בראשית חרדנו מלגשת
עוד לא חשנו מוכנים לרשת
את זו השעה הרת עולם
אך בתוכה נמצא טמון הכוח
לחבר את הפרק החדש

THE HILL WE CLIMB BY AMANDA GORMAN

To offer hope and laughter to ourselves
So while once we asked
how could we possibly prevail over catastrophe?
Now we assert
How could catastrophe possibly prevail over us?
We will not march back to what was
but move to what shall be
A country that is bruised but whole
benevolent but bold
fierce and free
We will not be turned around
or interrupted by intimidation
because we know our inaction and inertia
will be the inheritance of the next generation
Our blunders become their burdens
But one thing is certain:
If we merge mercy with might
and might with right
then love becomes our legacy
and change our children's birthright
So let us leave behind a country
better than the one we were left with
Every breath from my bronze-pounded chest
we will raise this wounded world into a wondrous one
We will rise from the gold-limbed hills of the west
we will rise from the windswept northeast
where our forefathers first realized revolution
We will rise from the lake-rimmed cities of the midwestern states
we will rise from the sunbaked south
We will rebuild, reconcile and recover
and every known nook of our nation and
every corner called our country,
our people diverse and beautiful will emerge
battered and beautiful
When day comes we step out of the shade
aflame and unafraid
The new dawn blooms as we free it
For there is always light
if only we're brave enough to see it
If only we're brave enough to be it

לִתֵּת תְּקוּוּהָ וְצַחֲוֹק לְכָלֵנוּ
עַל כֵּן אִם פְּעַם תִּהְיֶנוּ
אִיךָ נוֹכֵל לִגְבֹר עַל הָאָסוֹן?
אָנוּ מְצַהֲרִים כְּעֵת
אִיךָ יוֹכֵל הָאָסוֹן לִגְבֹר עֲלֵינוּ?
לֹא נָשׁוּב אֶל מָה שֶׁהָיָה
נִצְעַד אֶל הָעֵתִיד לְבוֹא
מְדִינָה פְּצוּעָה אֲךָ שְׁלֵמָה
שׁוֹחֲרֵת טוֹב אֲךָ נוֹעֲזֵת
אֲמוּצָה וּמְשַׁחֲרֶרֶת
לֹא נָסֵב אַחוֹר
לֹא נִחְרַד מֵאִיִּים
כִּי נִדְעַ אֲדִישׁוֹת וְחֹסֵר אוֹנִים
יִהְיֶנוּ יְרֻשָׁה לְדוֹרוֹת הַבָּאִים
הֵם יִשְׂאוּ אֶת מִסְעַן טְעוּתֵנוּ.
זֹאת יִדְעֵנוּ:
אִם נִחְבֵּר חֶסֶד לְעֶצְמָה
וְעֶצְמָה לְיִשְׂרָאֵל
אִז תִּהְיֶה הָאֲהָבָה מוֹרֶשֶׁתֵנוּ
זוֹ אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה אֶת חַיֵּי יְלָדֵינוּ
הִבָּה נִשְׂאִיר אַחֲרֵינוּ מְדִינָה
טוֹבָה מִזוֹ שִׁירֵשֵׁנוּ
כָּל נְשִׁימָה מִחֲזֵה הָאָרֶץ שֶׁל גּוֹפִי
הוֹפְכֶת אֶת עוֹלָמֵנוּ הַפְּגוּעַ לְפֶלֶא
נִמְרִיא מִגְּבֻעוֹת הַזֶּהָב בַּמַּעֲרָב
נִמְרִיא מִצְפוֹן הַמְזֻרָח שְׁטוּף הַרוּחוֹת
שֵׁם הַרִימוּ אֲבוֹתֵינוּ רֹאשׁ לְרֵאשׁוֹנָה
נִמְרִיא מִהָעָרִים שְׁלֹחוּפֵי מְדִינוֹת הָאֲגָמִים
נִבְנָה, נְשָׁלִים וְנִחְלִים
וּבְכָל מְקוֹם מִסְתוֹר שֶׁל עַמֵּנוּ
וּבְכָל פְּנֵה הַקְּרִיָּה אֲרֻצֵּנוּ
יִצְמַח עַמֵּנוּ רַב גּוֹבֵי וְיֻפָּה
מִכָּה וְיֻפָּה
כְּשִׁינִיעַ יוֹם צֵאתֵנוּ מִהַצֵּלְלִים
מִשְׁלֵהֲבַיִם לְלֹא חַת
נִשְׁחַרְרֵם שֶׁחַר חֲדָשׁ זוֹרֵחַ
הָאוֹר קִיָּם לְעוֹלָם
אִם רַק נִעַז לְרֵאוֹתוֹ
אִם רַק נִעַז לְהִיוֹתוֹ